

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji odnosi się do niewykonania przez Republikę Grecką decyzji Komisji dotyczącej pomocy państwa przyznanej bezprawnie spółce Aluminium of Greece SA, która musi zostać odzyskana przez publiczne przedsiębiorstwo energetyczne (DEI).

Komisja podkreśla, że Grecja była zobowiązana zapewnić wykonanie decyzji w terminie czterech miesięcy od dnia jej doręczenia. Decyzja została doręczona w dniu 14 lipca 2011 r. i Komisja nie przyznała żadnego przedłużenia na wykonanie decyzji. W konsekwencji z formalnego punktu widzenia termin do zastosowania się do decyzji upłynął w dniu 14 listopada 2011 r.

Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału jedynym uzasadnionym powodem, na jaki państwo członkowskie może się powołać wobec skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wniesionej przez Komisję na podstawie art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jest bezwzględna niemożliwość prawidłowego wykonania decyzji.

Niemniej w niniejszym przypadku władze greckie nigdy nie podniosły argumentu opartego na bezwzględnej niemożliwości wykonania. Wręcz przeciwnie, od samego początku władze te wyraziły wolę wykonania decyzji możliwie jak najszybciej. W każdym razie Komisja podkreśla, iż aż do momentu wniesienia niniejszej skargi władze greckie nie podjęły jeszcze żadnego działania w celu choćby częściowego wykonania decyzji.

Ponadto Komisja zauważa, że nakaz zapłaty kwoty pomocy zabezpieczonej przez DEI na rzecz Aluminium of Greece SA został zawieszony wyrokiem Monomeles Protodikeio Athinon (sądu pierwszej instancji w Atenach). Zdaniem Komisji sąd krajowy, o którym mowa, zawieszając wykonanie nakazu zapłaty, nie uwzględnił określonych w utrwalonym orzecznictwie Trybunału przesłanek zawieszenia wykonania aktu krajowego wydanego w celu wykonania prawa Unii ⁽²⁾.

Komisja uważa, że Grecja nie podjęła działań koniecznych do wykonania decyzji bądź zgodnie z rozwiązaniem będącym przedmiotem dyskusji między jej służbami a właściwymi władzami greckimi, bądź w jakikolwiek inny odpowiedni sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 27 czerwca 2012 r., s. 83-89.

⁽²⁾ Wyroki: z dnia 21 lutego 1991 r. w sprawach połączonych C-143/88 i C-92/89 Zuckerfabrik Süderdithmarschen A.G. i in., Rec. s. I-415; z dnia 9 listopada 1995 r. w sprawie C-465/93 Atlanta Fruchthandels-gesellschaft mbH i in., Rec. s. I-3761.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie T-117/12 ANKO przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 lutego 2014 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-78/14 P)

(2014/C 102/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. Conte)

Druga strona postępowania: ANKO AE Antiprosopion, Emporiou kai Viomichanias

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu;
- obciążenie drugiej strony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zawarła z dwoma różnymi konsorcjami, do których należała druga strona postępowania ANKO, porozumienia w sprawie subwencji na finansowanie projektów „OASIS” i „PERFORM” w ramach Siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji.

W ramach wspomnianej umowy Komisja twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował ogólne warunki umowy, a w szczególności art. II 5 ust. 3 lit. d) (oraz posiłkowo, art. II 14 ust. 1 akapit drugi).

Mówiąc konkretnie, Komisja podnosi następujące zarzuty w odniesieniu do błędnej wykładni ogólnych warunków umowy:

1. błędna ocena poważnego i systematycznego charakteru nieprawidłowości jako powodu zawieszenia;
2. błędna ocena możliwości bądź ryzyka powtórzenia się nieprawidłowości;
3. błędne wnioski ze sprostowań ad hoc;
4. błędna wykładnia możliwości stosowania średnich kosztów i błędne zastosowanie tej możliwości do fikcyjnych kosztów – przeinaczenie dowodów;
5. pomylenie przesłanek zawieszenia (podejrzenie) i przesłanek kwalifikowalności (pewność).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-87/14)

(2014/C 102/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niezastosowanie przepisów dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy do rozkładu czasu pracy lekarzy stażystów (lekarzy szpitalnych, którzy nie udzielają konsultacji) Irlandia nie wypełniła zobowiązań ciążących na niej na podstawie art. 3, 5, 6, 17 ust. 2 i 17 ust. 5 dyrektywy.
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 3

Irlandia nie zapewniła, by lekarzom stażystom przysługiwał minimalny dobowy odpoczynek w okresie 24-godzinnym.

Artykuł 5

Irlandia nie zapewniła, by lekarzom stażystom przysługiwał minimalny nieprzerwany okres odpoczynku w okresie siedmiodniowym.

Artykuł 6

Irlandia nie zapewniła, by przeciętny wymiar czasu pracy w okresie siedmiodniowym nie przekraczał 48 godzin.

Artykuł 17 ust. 2

Irlandia nie zapewniła, by lekarzom stażystom przysługiwały równoważne okresy wyrównawczego odpoczynku, gdy muszą oni pracować, bez konieczności korzystania z okresów odpoczynku wskazanych w art. 3 i 5.